

Arrest

nr. 193 335 van 9 oktober 2017
in de zaken RvV X / II en Rvv X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 18 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 1 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die *loco* advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 4 oktober 2007 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaarde Libanon ontvlucht te zijn omdat hij onder meer de bloedwraak vreesde van de familieleden van een agent die hij er heeft vermoord en van een andere agent die hij zwaar verwond heeft.

Bij beslissing van 7 februari 2012 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag te erkennen en werd eveneens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen achtte de vrees voor vervolging weliswaar reëel (wegens de bloedwraak), maar paste artikel 55/4 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) toe, op grond waarvan vreemdelingen worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming wanneer zij een ernstig misdrijf, *in casu* een moord, hebben begaan.

Per vonnis van 27 september 2011 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden wegens, onder meer, diefstal bij nacht.

Op 11 mei 2016 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden wegens poging tot afpersing.

Verzoeker werd op 29 maart 2017, met kennisgeving op 3 april 2017, bevolen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: H.

voornaam: J.

geboortedatum: 01.01.1968

geboorteplaats: Al Bkaa Baalbak

nationaliteit: Libanon

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als dader of mededader aan - door twee of meer personen - poging tot misdaad - beschadiging-vernieling-van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen - afpersing - diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels

- bij nacht - met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 27/09/2011 door de Correctionele Rechtbank van

Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel voor wat de 24 maanden overschrijdt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad - afpersing, feiten waarvoor hij op 11/05/2016 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op

06/02/2008 en op 29/10/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 07/10/2016 dat hij geen familieleden heeft in België.

Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM, Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS;

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als dader of mededader aan - door twee of meer personen - poging tot misdaad - beschadiging-vernieling-van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen - afpersing - diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels

- bij nacht - met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 27/09/2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel voor wat de 24 maanden overschrijdt

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad - afpersing, feiten waarvoor hij op 11/05/2016 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 06/02/2008 en op 29/10/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 06/02/2008 en op 29/10/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens

zijn dat hij zich aan de verantwoordelijken autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.G., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Vorst, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, H. J., op te sluiten vanaf 04/04/2017
Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid”*

Diezelfde dag geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies ter kennis, die de tweede bestreden beslissing vormt en luidt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer:

naam: (...)

nationaliteit: Libanon

*wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 29/03/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

*Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermeide artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten**

Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4° alinea van de Wet 15/12/1980:

D Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes / acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als dader of mededader aan — door twee of meer personen - poging tot misdaad —beschadiging-vernieling-van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen - afpersing - diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels - bij nacht

- met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 27/09/2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel voor wat de 24 maanden overschrijdt

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad - afpersing, feiten waarvoor hij op 11/05/2016 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres in België. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan zijn eerder bevel om het grondgebied te verlaten door hem betekend op 06/02/2008 en op 29/10/2015. Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op 07/10/2016 dat hij geen familieleden heeft in België. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt als dader of mededader aan — door twee of meer personen - poging tot misdaad -beschadiging-vernieling-van rijtuigen, wagons of motorvoertuigen - afpersing - diefstal-met braak, inklimming, valse sleutels - bij nacht

- met gebruik of vertoon van wapens, feiten waarvoor hij op 27/09/2011 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 30 maanden gevangenisstraf met uitstel voor wat de 24 maanden overschrijdt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad - afpersing, feiten waarvoor hij op 11/05/2016 door de Correctionele

Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 20 maanden + onmiddellijke aanhouding.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat er samenhang bestaat tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing nu de tweede bestreden beslissing zich steunt op de eerste bestreden beslissing en de mogelijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing de vernietiging van de tweede bestreden beslissing tot gevolg heeft.

2.2. Partijen gaan hiermee akkoord en verzetten zich niet tegen de samenvoeging van de zaak gekend onder het rolnummer 203 646 (waar de bestreden beslissing het inreisverbod betreft) en de zaak gekend onder rolnummer 203 658 (waar de bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betreft).

3. Onderzoek van het beroep, wat het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, betreft

3.1. Verzoeker voert het volgende middel aan, gericht tegen de eerste bestreden beslissing:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van artikel 3, artikel 8 EVRM en 13 EVRM;

Schending van artikel 5 van Richtlijn 2005/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn)

Schending van artikel 7, alinéa 1,1°, artikel 7, tweede lid, artikel 9ter, artikel 74/13, artikel 74/14 §3, 4° Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn;

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet;

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel.

Schending van artikel 22 van de Grondwet

Schending van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur en het beginsel audi alteram partem.

Schending van de bepalingen van de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land.

Machtsmisbruik

De asielinstanties sloten verzoeker uit van de vluchtelingenstatus, maar het CGVS oordeelde dat verzoeker niet kan worden teruggestuurd naar Libanon wegens een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM.

Het hier bestreden bevel houdt hier totaal geen rekening mee want beveelt precies het omgekeerde en legt aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten.

De beslissing is flagrant in strijd met het beginsel van non-refoulement.

Verwerende partij was of moest perfect op de hoogte zijn van het asiëldossier.

Verzoeker stelt dan ook terecht dat hij bij uitvoering van de bestreden beslissing een schending vreest van artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing heeft ter zake geen enkele afweging gemaakt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden. (...)”

3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot dit onderdeel op in haar nota met opmerkingen:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Hij betwist evenmin dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden gelet op het feit dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot misdaad – afpersing. Verder werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem ter kennis werd gebracht op 6 februari 2008 en op 29 oktober 2015. Verzoeker betwist dit niet. De determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd, worden niet weerlegd door verzoeker en blijken uit het administratief dossier. De beslissing bevat duidelijk de juridische bepalingen en feitelijke overwegingen die eraan ten grondslag liggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inmiddels namelijk op 4 april 2017, in vrijheid werd gesteld en dat van de thans bestreden beslissing enkel nog het bevel om het grondgebied te verlaten overblijft.

Er is dan ook geen repatriëring naar Libanon voorzien. Van verzoeker wordt inderdaad enkel gevraagd dat hij vrijwillig het Belgisch grondgebied - en de Schengenzone in het algemeen - verlaat. Bijgevolg wordt verzoeker ook niet verplicht om terug te keren naar Libanon laat staan naar de regio waar de familieleden, die uit zijn op bloedwraak, zich zouden bevinden.

Bijgevolg is een schending van artikel 3 E.V.R.M. niet aan de orde en is een bijzondere motivering van de bestreden beslissing in dat opzicht ook geenszins vereist.

Bovendien gaat verzoeker er aan voorbij dat hij wel degelijk gehoord werd door het bestuur, namelijk op 07.10.2016, en dat er tijdens dat verhoor expliciet gevraagd werd of er redenen waren die verzoeker verhinderden om terug te keren naar zijn land en zoja dewelke. Verzoeker antwoordde hier kort en bonding “NEEN” op.

Verzoeker stelde tijdens zijn verhoor van 07.10.2016 aldus letterlijk dat er voor hem geen enkele hinderpaal was om terug te keren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg kan het aan het bestuur ook niet ten kwade worden geduid dat zij de bestreden beslissing niet gemotiveerd heeft in het licht van artikel 3 E.V.R.M..”

3.3. Verzoeker voert onder meer in zijn eerste middel de schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoeker wijst erop dat het CGVS in de beslissing van 7 februari 2012, zijnde de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, uitdrukkelijk heeft gesteld dat hij niet kon worden teruggestuurd naar het land van zijn nationaliteit en herkomst, Libanon. Hij vervolgt dat hieruit blijkt dat de eerste bestreden beslissing flagrant in strijd is met het beginsel van non-refoulement en dat hij bij uitvoering van de eerste bestreden beslissing een risico loopt op de schending van artikel 3 van het EVRM. De eerste bestreden beslissing heeft hieromtrent niet de minste afweging gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat het CGVS van oordeel is dat, ook na het indienen van de derde asielaanvraag, verzoeker diende uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het plegen van een ernstig misdrijf. Bij arrest nr. 123 856 van 13 mei 2014 komt de Raad tot de zelfde conclusie. Het CGVS oordeelde: *“Force est de constater que les éléments que vous invoquez à l'appui de votre demande d'asile permettent d'établir dans votre chef une crainte fondée de persécution au sens de l'article 1 A 2 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951, parce que vous craignez les représailles des membres de la famille d'un agent de la Sûreté syrienne*

assassiné par vous et vos cousins dans le cadre d'une vengeance que vous auriez orchestrée suite à l'assassinat de votre grand-père par des Syriens, lequel n'aurait jamais supporté la présence syrienne au Liban.", waaruit kan besloten worden dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat bij terugkeer naar zijn land van nationaliteit, wat tot uiting werd gebracht in een niet terugleidingsclausule naar Libanon.

Ondanks deze vaststelling werd aan verzoeker het thans bestreden bevel gegeven terwijl op geen enkel moment rekening wordt gehouden met het feit dat het CGVS van mening is dat verzoeker noch direct, noch indirect teruggeleid mag worden naar diens land van nationaliteit. Verzoeker onderstreept dat de eerste bestreden beslissing hierover met geen woord rept. Verzoeker meent dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek had moeten voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten, aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoeker verwijst in deze terecht naar de beslissingen van het CGVS die vaststellen dat er een gegronde vrees voor zijn leven bestaat bij terugkeer naar Libanon.

Bijgevolg heeft verzoeker aangetoond dat volgens het CGVS in geval van terugkeer naar Libanon hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij heeft deze bewering gestaafd met een begin van bewijs door concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen door te verwijzen naar de beslissingen van het CGVS.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

De Raad moet met verzoeker vaststellen dat ondanks het feit dat het thans bestreden bevel steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dit artikel duidelijk in de aanhef bepaalt *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"* de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geenszins heeft rekening gehouden met het met redenen omklede oordeel van het CGVS in de genomen beslissingen aangaande zijn asielaanvragen. Tevens werd geen rekening gehouden in de eerste bestreden beslissing met het advies van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin gesteld wordt dat verzoeker noch direct, noch indirect naar Libanon mag worden teruggeleid. Er blijkt geenszins een zorgvuldig rekening houden met deze relevante gegevens van het dossier in het licht van een zorgvuldig onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, noch blijkt een onderzoek naar de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker, rekening houdend met de algemene situatie in het land van bestemming en met de omstandigheden eigen aan zijn geval.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat thans geen sprake is van gedwongen verwijdering en de thans bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel verplicht het grondgebied van het Rijk en dat van de andere Staten, met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding van vreemdelingen, te verlaten. Verwerende partij stelt dat geen repatriëring naar Libanon is voorzien. Hierbij dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij nochtans contacten heeft gezocht met de autoriteiten van Libanon vermoedelijk met het oog op verwijdering naar dit land. Zo blijkt uit de

briefwisseling dat de Dienst Vreemdelingenzaken “een akkoord LP van de ambassade van Libanon” heeft aangevraagd en verkregen (e-mail van 8 februari 2017 en van 20 januari 2017). Redelijkerwijze dient hier de wil van de verwerende partij te worden afgeleid dat zij de verzoekende partij naar Libanon wenst te verwijderen. Dit staat aldus haaks op de bewering in de nota met opmerkingen. De Raad dient zich bij de beoordeling van de zaak te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en deze sluit een verwijdering naar Libanon niet uit.

Wat betreft het argument dat het thans niet om een gedwongen verwijdering gaat, wenst de Raad erop te wijzen dat in een recent arrest van 13 december 2016 het EHRM geoordeeld heeft dat: “*The fact that an assessment of this kind could have been carried out immediately before the removal measure was to be enforced (see paragraph 199 in fine above) does not address these concerns in itself, in the absence of any indication of the extent of such an assessment and its effect on the binding nature of the order to leave the country.*” (eigen vertaling: Het feit dat een onderzoek van deze soort [naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM] had kunnen gebeuren vlak voorafgaand aan de gedwongen verwijdering van het grondgebied volstaat niet om tegemoet te komen aan deze bezorgdheden wanneer er geen enkele indicatie is van de omvang van een dergelijk onderzoek en van het effect hiervan op het bindend karakter van het bevel om het grondgebied te verlate) (EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, § 202). Ook in deze zaak lag enkel een bevel om het grondgebied te verlaten voor, waarbij de termijn voor vrijwillig vertrek (na verschillende verlengingen) was verstreken en waarbij nog geen gedwongen tenuitvoerlegging in het vooruitzicht was gesteld (*idem*, § 199).

Wat betreft het argument van verweerder in de nota, dat de thans bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar Libanon, doch enkel verplicht het grondgebied van het Rijk en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, weze vooreerst aangestipt dat verweerder voorbijgaat aan de duidelijke definities in de Terugkeerrichtlijn inzake terugkeer, terugkeerbesluit en verwijdering en hun omzetting in de Vreemdelingenwet en naar haar hoger omschreven acties in het dossier waarbij de verwerende partij de Libanese autoriteiten contacteerde met het oog op verzoekers’ verwijdering al daar.

Artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“3. „terugkeer”: het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar:

— zijn land van herkomst, of

— een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of

— een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten;

4. „terugkeerbesluit”: de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld;

5. „verwijdering”: de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting, d.w.z. de fysieke verwijdering uit de lidstaat;”

In de Belgische Vreemdelingenwet werden deze definities hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”

Uit de bewoordingen van de Terugkeerrichtlijn kan worden begrepen dat een terugkeerverplichting niet enkel een plicht inhoudt voor een vreemdeling om het Belgische grondgebied (en eventueel dat van de Schengenstaten) te verlaten (d.i. de zogenaamde ‘vertrekplicht’). De terugkeerverplichting houdt in dat de vreemdeling zich naar een welbepaald land dient te begeven. Wat dit welbepaald land is, wordt op

exhaustieve en duidelijke wijze aangegeven in de Terugkeerrichtlijn en hernomen in de Vreemdelingenwet. Het is ofwel het land van herkomst, ofwel het land van doorreis voor zover een communautaire of bilaterale overnameovereenkomst kan worden toegepast, ofwel een ander derde land waarnaar de derdelander vrijwillig terugkeert en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot verblijf. De terugkeerverplichting geldt dus niet ten aanzien van een eender welk land.

In casu wordt niet betwist door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat, zoals verzoeker aangeeft, hij de Libanese nationaliteit heeft en hij geen andere nationaliteit heeft. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat hij banden heeft met een ander land of ergens anders over een verblijfsrecht lijkt te beschikken. Er blijkt noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat verzoeker zijn terugkeerverplichting kan uitvoeren naar een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar hij wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf.

Bijkomend weze het herhaald dat het EHRM er standaard op wijst dat om het bestaan van een gevaar op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker. Het EHRM heeft daarbij eveneens al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het Hof in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 *Asalya t. Turkije* waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtscollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *“the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only because it exacerbated the applicant’s already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory.”* (eigen vertaling: het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.)

Het Hof verwijst hierbij eveneens naar de zaak nr. 46390/10 *Auad t. Bulgarije* van 11 oktober 2012 waarin het in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM in § 139 stelt dat bij een verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM a) een rigoureuus onderzoek moet gebeuren naar de risico's die redelijkerwijs kunnen worden verwacht door een vreemdeling als resultaat van zijn of haar verwijdering om nationale veiligheidsredenen, omwille van de algemene situatie in het land van bestemming en zijn of haar persoonlijke omstandigheden; b) het land van bestemming altijd moet aangeduid zijn in een bindende akte en een verandering van bestemming aanvechtbaar moet zijn; c) het boven vermelde mechanisme moet het onderzoek mogelijk maken naar de vraag of, indien de persoon naar een derde land wordt gezonden, de betrokken persoon een risico kan lopen om van dat land gezonden te worden naar het herkomstland zonder gepast onderzoek naar het risico op mishandeling.

In casu moet worden vastgesteld dat door verzoeker een vertrekverplichting op te leggen zonder echter op enige wijze te onderzoeken naar welk ander land behalve Libanon de verzoeker dan wel kan terugkeren zonder ook hier het risico te lopen om te worden uitgezet in strijd met artikel 3 van het EVRM, *in casu* de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM is geschonden.

Waar de verwerende partij nog opmerkt dat uit het (voorgedrukt) verhoorverslag blijkt dat verzoeker “nee” antwoordde op de vraag of er redenen waren die hem verhinderen terug te keren, weegt de invulling van dergelijk standaard beknopt verhoorverslag niet op tegenover de vaststellingen, herhaaldelijk dan nog, dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kent bij terugkeer naar Libanon, toen hij daadwerkelijk ondervraagd werd. Dit persoonlijk verhoor heeft grotere bewijswaarde dan een beknopt standaardformulier. De verwerende partij schijnt dit overigens zelf te beseffen nu zij op 19 april 2017, weliswaar na de bestreden beslissing, overging tot een persoonlijk verhoor en waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker verklaarde de dood te vrezen bij terugkeer naar Libanon.

Waar de verwerende partij verwijst naar de door verzoeker begane misdrijven, wenst de Raad *in casu* geenszins de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld te minimaliseren, doch wijst op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM dat, anders dan het non-refoulementbeginsel zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering voorziet omwille van gedragingen van de verzoeker. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat “*Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim’s conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.*” (vaste rechtspraak o.m. EHRM 11 oktober 2012, *Auad t. Bulgarije*, nr. 46390/10, § 96; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi t. Italië*, §127; EHRM 15 november 1996, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk* §§’n 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering t. V.K.*, § 88).

De beschouwingen van verweerder doen bijgevolg om de bovenstaande redenen geen afbreuk aan het vastgestelde onzorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigheid van de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet gaat het inreisverbod gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en daarenboven verwijst de tweede bestreden beslissing *in casu* uitdrukkelijk naar de eerste bestreden beslissing op dewelke zij zich steunt. Artikel 1, 8°, van de Vreemdelingenwet bepaalt expliciet dat het inreisverbod “*gepaard gaat*” met de verwijderingsmaatregel.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering, zijnde de eerste bestreden beslissing, die gepaard gaat met de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wordt vernietigd, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen. Het is aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN